

De a gyenge nádszál így felelt a hatalmas cserfának:

— Én nagyon megleégszem a sorsommal. Azért meg éppen boldog vagyok, hogy olyan hajlékony a derekam. Ha jön a szél, lehajtom fejemet s éppen ezzel mentem meg gyöngé életemet. Ha a szél azt látja, hogy nem szállok vele szembe, akkor tovább áll. S én ismét fölemelem fejemet. De te erődben elbizakodva, nem akarsz hajolni. Bizony, könnyen megjárhatod!

A gyenge nádszál alig fejezte be szavait, jött egy szélvihar és tövestül kitépte az elbizakodott cserfát. A nádszál pedig csak meghajolt, míg fújt a szél. Azután szépen kiegyenesedett megint.

(Aesopus.)

ANYÁMNAK HÚGA

Anyámnak húga szegény asszony,	Nem kívánkoznak soha messze,
Öléből sarjadt hét gyerek,	Anyjuknak térdén ring fejük,
Feketék mint a kürtő magja	Mesél nekik s a mese szárnyán
Es aprók mint a borszemek.	Álomra pilled nagy szemük.

Soha nem volt még új ruhájuk.	A szegény asszony simogatja
De ajkuk mégis füttyre kész,	fűt kócos gyerek szőghaját,
Nem fáj nekik a fagy, az éhség,	S álmodik nekik könnyes szívvel
S a másnak jutott könnyebb rész.	Meleg cipót, meg jó ruhát.

Játszanak királyt, rötszakállút,	És Isten megáldja az asszonyt,
Meg kacsalábon forgó várt.	Mindig jut nyolc karéj kenyér
Ha csillógó szemük lezárják,	S anyámnak húga így dicsekszik:
Nekik az éden mindig tárt.	Néném! én nem vagyok szegény!

(Imrik Klára.)

A búzakalász.

A világ kezdetén az embereknek csak egy barázdát kellett szántaniok. Az Isten parancsa nem kívánt többet, hanem azért az ilyen barázdát úgy megáldotta az Isten, hogy a galonaszálak tetőtől-tővig duzzadó kalászokkal voltak megrakva. Gazdagabb és megelégedettebb volt az ember, mint később bármikor. Még a legszegényebb ember sem panaszkodott. Arany idők voltak ezek. De a gonosz megírgyelte az első emberek ilyen nagy szerencsáját. Tudtukra adta, hogy ha több barázdát húznak, még többet remélhetnek.

A kapzsi emberek nem elégedtek meg három-négy barázdával, hanem húztak százat is. Az Isten azonban megbüntette a sokra áhítózó, telhetetlen embereket. Az aratásnak várva-várt napján, mikor az elbizakodott emberek végignézték a töméntelen gabonán, éppen akkor, amikor a legtöbb gabonát remélték, eljött az Úristen, mindenható kezével végigsimogatta az elégedetlen emberek gabonájának szálait, egymásután sok-

sok százat, s csak tetejükön hagyott olyan kis kalászt, amelyen tíz-tizenöt szem maradt meg és haragosan szólt:

„Mivelhogy engedetlenek voltatok, és a gonosznak szavára hallgattatok, megbüntettlek: ezután szántsatok annyi barázdát, amennyi *nektek* tetszik, adok én is gabonát, amennyi *nekem* tetszik; ez legyen a büntetésetek.“

Ezóta sokat dolgoznak az emberek. Száz és száz barázdát kell húzniok, hogy megteremjen mindennapi kenyerük, de azért az Isten mégis csak annyit ad, amennyit akar.

(Arany-Gyulai: Népkölt. Gyűjt.)

... A kis kertemben jártam,
hol bús avar-lepelben
virág-halottak álltak.
Közöttük élőt leltem;
vadárvacskát, lilácskát
s úgy nevetett a szentem!

Ó, mennyi szent alázat
a sok-sok proletáron,
akik nem „érdekesek“;
mert csak kereszt és járom
minden maszkjuk s könnyeznek
a nagy Alarcos bálon.

Örült, örült a lelkem
a világproletárnak.
Itt színesült szegényke
szép napjain a nyárnak
és várta, míg virágban
hétszűkesztendők járnak.

És várnak. Míg a Sátán
az élet nagy kertésze
rózsákat, nárciszt elhord
pekolba, tűzre, vészre
és ők csak állnak, őket
még nem is vette észre.

Mily szép egy ily virág is,
ha nyári hárem-lázat
elfúj az őszi viharja...
Ó, mennyi szent alázat
egy proletár leánykán,
ki vár és sohse lázad!

És egyszer jó majd Jézus,
rátűzi kalapjára
s viszi, ki vár, ki könnyez,
ki lelki szegény, árva,
a Szíve poharába,
mennyegezős asztalára...

(Mécs László; Tanuljatok belőle.)

Vágyak.

A gulyásnak volt két szép kis kutyája; a Fili, meg a Pici. Jó ideig békességben éltek a pusztán, hanem utoljára is elunták ott az életet.

— Hej Pici! — mondogatta a Fili — de keserves itt az élet. Kenyérhéjon meg szalonnabőrön kívül alig jut itt nekünk valami! Bezzeg jól élnek az ispán kutyái a konyhahulladékon!

Egyszer az ispán meglátta a gulyás szép két kutyáját, s megvette mind a kettőt. A Fili meg a Pici az ispán udvarába került. Jó ideig békességben éltek, hanem utoljára is elunták ott az életet.

— Hej Fili! — mondogatta a Pici, — keserves itt az élet. Mi örizzük az ólat, hogy el ne lopják a disznót, mi vigyázunk, hogy a tolvajok meg ne dézsmálják a kamarában a sonkákat.